

Пролог

Десь у глибині тропічного лісу

Сонце вже добряче піднялося над небосхилом, коли на прогалину з дощового лісу вийшов чоловік. Він підібрав строкату темно-сіру пір'їну й оглянув здобич, що повільно розгойдувалася просто перед ним. Гігантська пір'яста істота висіла догори дригом, прив'язана мотузкою за одну ногу, а з другої загрозиливо стирчали гострі, мов бритва, пазури.

Нарешті погляд чоловіка зупинився на блакитних, широко розплющених очах.

Він нахилився й придивився уважніше. Зненацька раптор рвонувся, ледь не схопивши чоловіка міцними щелепами. Той відсахнувся й упав, несамовито заверещавши з переляку.

— Ну, як ти там? — почувся спокійний глузливий голос.

— Вибачте, босе, воно ще кидається! — чоловік дістав револьвера. — Пристрелити його?

— Ні. Цей мені потрібен живим.

Прибуття

~ кінець байдикуванню ~

Кото-Бару, острів Вокан, архіпелаг Ару,
провінція Малуку, Західна Індонезія, 1932

Беатріс Кінгслі, здригнувшись, прокинулася на купі старих мотузок і рваних вітрил. Двигуни «Орки» змінили оберти: маленький, але під зав'язку завантажений паровий човен сповільнювався, і це ... прибуття! Беа різко сіла, кліпаючи сонними очима, потерла обличчя, проганяючи сон, і спробувала роздивитися. У темряві безмісячної ночі все навкруги зникло, зору залишилися лише зірки в небі та бортові вогні, — але щодо запаху близької землі помилитися було неможливо. П'яний, гаряче-вологий дух тропічного лісу наповнював ніздрі.

— Беа, ти спиш? — долинув гучний голос із рубки.

— Ні, капітане.

Вона босоніж забігла східцями до капітана Вудса, який стояв у конусі тьмяного світла лампи біля столу з картами.

— А! Я так і подумав. Допоможеш? — він показав на бухту важкого тросу. — Я підведу човен до

причалу, а ти зіскочиш — тільки не впади — і закріпиш оцей кінець до чогось нерухомого.

«Орка» повільно наблизилася до хиткого старого пірсу, ледь освітленого ліхтарем, що гойдався на релінгу. Але чорнота ночі вже потроху поступалася світанку. Беа підсунулася якомога ближче до борту й сперлася однією ногою на релінг, готова зіскочити.

— Я звідси нічого не бачу. Підкажуй, Беа!

— Так тримати, капітане! Ще трохи... Я рушаю через три... два...

Вона безшумно зіскочила на дерев'яний настил, зашморгнула трос навколо причальної тумби та підтягнула його щосили, коли човен обережно торкнувся пірсу. Вони нарешті прибули.

— Чудова робота, Беа. Зав'яжуй його булінем, а як упораєшся, кину тобі кормовий.

За дві хвилини «Орка» була надійно пришвартована. Беа витерла руки об картату спідницю й огледілася. Нарешті суша! Дводобовий перехід із Папуа в тісних каютах «Орки» Беа ледь витримала й тепер прагнула діяльності. Побільше б часу провести на березі! Вони подолали морем лише половину дороги; перехід доведеться повторити на зворотному шляху до Англії.

— Непогано як для сухопутної. Ти, чорт забирай, краща за мою ледачу команду!

Капітан Вудс простягнув руку, щоб допомогти дівчині повернутися на борт.

— Розбудити всіх і повідомити, що ми вже на місці? — запитала Беа.

— Нехай вже додивляться свої солодкі сни. Найближчим часом нічого не станеться. Я й собі зараз дам хропака, надолужу хоч трохи. Та й тобі раджу зробити те саме.

Капітан одним рухом заскочив у гамак, насунув на обличчя капелюха й справді за секунду вже спав.

Але Беа анітрішки не хотіла спати й вирішила зробити щось корисне. Їхні речі завантажили на човен останніми, то знімати їх потрібно першими, отже, зайнятися було чим. Багаж Беа був простим і легким: одна невелика валіза зі зручним змінним одягом, костюм і черевики для верхової їзди, якщо їй пощастить здійснити задумане. Раптом знайдеться хтось із алозавром, на якому можна буде покататися! Другу свою величезну валізу, напхану елегантними сукнями й офіційним убранням, Беа навмисно та з великим задоволенням загубила ще на початку подорожі. Ці речі довелося спакувати на вимогу бабусі Банті, але ж це просто дурість надягати таке під час бігу чи їзди верхи.

У школі Беа відзначалася в біології, природничих науках та малюванні, тож бабуся доручила їй бути офіційним ілюстратором і літописцем подорожі. Уподобання Беа здавалися природними з огляду на те, що її дитинство пройшло в бібліотеці батька, серед найрізноманітніших видань, графіків і схем. Друзі часто жартома дорікали їй за байдужість до модних романів і шкільних пліток, але Беа завжди надавала перевагу підтвердженій інформації. У сумці з профе-

сійним приладдям постійно чекали слушного часу записник, альбом для малювання й заяложений пенал із діркою, який уже давно потребував голки. А ще котушка мотузки з позначками для вимірювань і трохи клею, якщо знадобиться щось скріпити. І на додачу бляшанка з пензлями й акварельними фарбами, щоб оживлювати нариси.

Бабуся Банті мала інший підхід до зборів. Кожна з трьох її дорожніх валіз була достатньо великою, щоб сховати її саму, і містила безліч корсетів, нижніх спідниць і капелюшків. Саме це бабуся називала «подорожувати порожнем», бо ж, як раз у раз нагадувала вона Беа, «ніколи не знаєш, чого очікувати». Судячи з того, скільки ті валізи важили, бабуся готова була до будь-чого, хоч би й до апокаліпсису. Навіть його вона б зустріла в доречному капелюшку.

Колись подружжя Банті та Сідні Броунлі заснували в Америці завроферму, яка з часом стала дуже успішною. Через деякий час вони повернулися до Англії та оселилися в старому Оксфордширському маєтку, а після смерті чоловіка керівництво всім спільним майном лягло на плечі Банті. Згодом бабуся перетворила їхню іншу ферму в Кенії на парк сафари, де люди могли спостерігати в дикій природі за останніми білими титанами — одним із різновидів тирантів. Вона спокійно переносила спеку й за потреби працювала нарівні з чоловіками, але не вважала це виправданням для зниження стандартів елегантності.

І ось, нарешті, речі Теодора Логана: єдина старенька і зношена сумка армійського зразка, яка вміщувала все, що було в його житті. Якщо вона й містила зміну одягу, свіже вбрання, певно, було ідентичним тому, що Теодор носив завжди. Беа ніколи не помічала жодних суттєвих змін у його костюмі. Іноді їй здавалося, що він навіть спить у ковбойському капелюсі.

Найважливішими для Теодора були його ніж, капелюх і пістолет — саме в такому порядку, а далі вже інші засоби для виживання та надання першої допомоги. Він пройшов Першу світову й засвоїв там багато такого, що підносило принцип бабусі Банті «ніколи не знаєш, чого очікувати» на абсолютно новий рівень передбачення. Теодор працював на Банті та Сідні ще з тих часів, як він, кощаве безбілетне хлопча, що прагло втікти з жорстокого й злиденного середовища лондонських доків, трапився їм на шляху до нової надії світу — Америки. Він уже давно перетворився з пустотливого голодранця на справжнього ковбоя з вимовою кокні й зараз був міцною та надійною опорою для двох жінок.

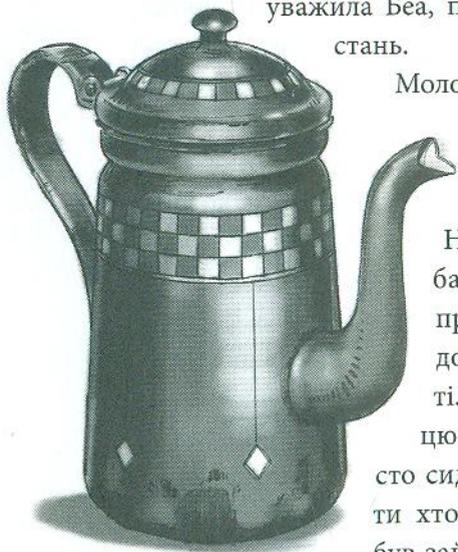
Біля причалу Беа знайшла поламаний візок, склала на нього валізи й сіла зверху, спустивши ноги, щоб помилуватися світанком. Спочатку в досвітніх сутінках з'явився вдалині силует мису, а коли сонце нарешті вислизнуло з-за горизонту, світло залило дівчинку й «Орку» струменями рідкого золота й ледь помітними кроками почало просуватися по дошках

причалу до берега, а звідти — до маленького містечка в неї за спиною.

Двійко матросів вийшли на палубу, потягуючись і позіхаючи. Вони навшпиньки пройшли повз хроплячого капітана й налили кави, яку встигла приготувати Беа; кивнули їй, дякуючи за гарячий напій, тишу на причалі та сплячого боса. Однак усе приємне колись добігає кінця, і ось не встиг капітан Вудс прокинутися та з криком випасти з гамака, як Беа побачила на палубі бабусю Банті.

— Доброго ранку, капітане. Яка справа спонукала вас розлягтися під гамаком? А, Беатріс, люба, ось ти де! Будь гарною дівчиною, і знайди носія.

— Думаю, бабусю, тут це неможливо, — зауважила Беа, показуючи на порожню пристань.

Молодий матрос простягнув Банті чашку кави й швидко забрався з її очей.

— Звичайно, можливо!

Носії є всюди, тобі лише треба взятися до вирішення цієї проблеми. Невже так важко допомогти? — відповіла Банті. — Ти могла б приготувати цю каву замість того, щоб просто сидіти на наших валізах і чекати хтосьна-чого. Ну, то хоч екіпаж був зайнятий чимось корисним.

Беа відкрила рота, щоб дорікнути на несправедливість, і знову закрила його. Вирішила не «розкачувати човна» — принаймні, не робити це щонайперше із самого ранку. Натомість вона сердито витягла блокнот і записала: «1. Більше НІКОЛИ й НІКОМУ не робити кави».

Теодор Логан обережно випірнув із каюти («Орка», безумовно, була збудована для людей понижче). Він махнув Беа капелюхом і пішов на запах до кавника.

— У цього питва запах що треба. Схоже, ви, хлопці, нарешті навчилися варити каву! — він потиснув руку капітанові. — Уїлбере! Дякую, що доправив, приятелю, час злазити з вашої шиї. Але готуйтеся вирушити знову за кілька днів, як домовилися.

Теодор Логан зазвичай подобався всім, і капітан Вудс не став винятком. В один із вечорів дорогою вони хильнули келишок-другий припасеного Теодором односолодового віскі, а капітан на додачу виставив кілька пляшок п'яного рому — і ця суміш посприяла відвертому обміну байками та дружнім вихваланням бойовими рубцями. А от Беа з Банті протягом морської подорожі просто байдикували.

Теодор кинувся до Банті, щоб допомогти їй спуститися з човна на причал.

— Це вже мій клопіт, — сказав він, відсторонивши стрункого матроса. — Ви вже достатньо зробили — адже ці валізи важчі, ніж здаються, так? Беа, доглянь за Банті, поки я здобуду нам носія, добре? — і Теодор рішуче покрокував уперед.